

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyně JUDr. Věry Jakobové a JUDr. Ivany Šimové ve věci exekuce oprávněného proti povinnému , nařízené prodejem nemovitosti pro zaplacení peněžitě částky ve výši 554.260,50 Kč, o rozvrhu výtěžku dražby, o odvolání soudního exekutora JUDr. Jiřího Doležala proti usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 7.9.2005 č.j. 73 Nc 1126/2004 – 18,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se **m ě n í** takto:

Rozdělovaná podstata v částce 74.000,- Kč se rozvrhuje tak, že se z ní uspokojují pohledávky v tomto pořadí a výši:

1. pohledávka soudního exekutora JUDr. Jiřího Doležala z titulu nákladů exekuce ve výši 29.280,- Kč k hotovému zaplacení,
2. pohledávka věřitele Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město ve výši 5.911,50 Kč na její částečnou úhradu k hotovému zaplacení,
3. pohledávka oprávněného ve výši 38.808,50 Kč na její částečnou úhradu k hotovému zaplacení.

Odůvodnění

Usnesením ze dne 7.9.2005 č.j. 73 Nc 1126/2004 – 18 rozhodl Okresní soud Plzeň – město o rozvrhu výtěžku dražby provedené v exekučním řízení, v jejímž průběhu byla prodána nemovitost ve společném jmění povinného a to garáž bez čísla popisného na parcele č. 13399 v k.ú. Plzeň, za nejvyšší podání 74.000,- Kč. Vydražitelem je Exekuce prodejem nemovitosti byla nařízena na základě návrhu oprávněného ze dne 25.3.2004 pro zaplacení peněžitě pohledávky ve výši 554.260,50 Kč, včetně nákladů exekuce a nákladů oprávněného. Soud prvního stupně napadeným usnesením určil, že z rozdělované podstaty se na prvním místě (zřízení soudcovského zástavního práva dne 3.7.1998) uspokojení pohledávka věřitele OSSZ Plzeň – město ve výši 5.911,50 Kč a na druhém místě (vznik zástavního práva dne 19.6.2002) pohledávka oprávněného ve výši 68.088,50 Kč, čímž je rozdělovaná podstata zcela vyčerpána. Soud prvního stupně neakceptoval požadavek soudního exekutora na zařazení nákladů exekuce a jeho odměny k úhradě v první skupině nároků dle § 337 c) odst. 1 písm. a) o.s.ř., když podle názoru soudu

prvního stupně náklady exekutora nelze považovat za náklady vynaložené státem. Podle názoru soudu prvního stupně exekutor není účastníkem rozvrhového jednání, neboť o jeho nárocích se v něm nerozhoduje. Z platné právní úpravy vyplývá, že exekutor k rozvrhu předkládá rozdělovanou podstatu s tím, že svoje nároky si vymůže postupem podle § 87 odst. 4 exekučního řádu (zák. č. 120/2001 Sb.).

Proti usnesení soudu prvního stupně podal odvolání soudní exekutor JUDr. Jiří Doležal. Poukazuje na to, že exekučním řádem přenesl stát část výkonu své soudní moci na soudní exekutory, kteří tak vykonávají státní moc. Náklady exekuce jsou náklady osoby pověřené zákonem k výkonu veřejné moci na úseku exekuce, které vznikly při této činnosti a z toho odvolatel vyvozuje, že se jedná o náklady státu, které se ve smyslu ust. § 337 c) odst. 1 písm. a) o.s.ř. uspokojují před ostatními pohledávkami. Odvolatel navrhuje, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v rozsahu ust. § 212 o.s.ř., posoudil důvody odvolání a poté dospěl k závěru, že odvolání soudního exekutora je důvodné.

Napařeným usnesením provedl soud prvního stupně rozvrh rozdělované podstaty po té, kdy v rámci exekučního řízení došlo k prodeji nemovitostí a vydražitel zaplatil nejvyšší podání (§ 337, § 337 a) a § 337 b) o.s.ř.). Soud prvního stupně rozhodl o uspokojení pohledávek přihlášených k rozvrhu ve smyslu ust. § 337 c) o.s.ř., přičemž pokud jde o pohledávku soudního exekutora na náklady exekuce včetně odměny ve výši 29.280,- Kč soud prvního stupně dospěl k závěru, že požadavek soudního exekutora na zařazení nákladů exekuce a jeho odměny k úhradě v první skupině nároků dle § 337 c) odst. 1 písm. a) o.s.ř. nelze akceptovat, neboť toto ustanovení se týká náhrady nákladů vynaložených státem. Za takový subjekt soudního exekutora považovat nelze.

Odvolací soud s odkazem na ust. § 28 a § 52 exekučního řádu (zákon č. 120/2001 Sb.) a dále s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 8.8.2005 sp. zn. II. ÚS 372/04 dospěl k závěru opačnému. Podle § 28 exekučního řádu se úkony exekutora podle tohoto exekučního řádu považují za úkony soudu. Podle § 52 exekučního řádu je exekutor oprávněn, nestanoví-li tento zákon jinak, vykonat všechny úkony, které občanský soudní řád a další právní předpisy jinak svěřují při provedení výkonu rozhodnutí soudu, soudci, vykonavateli nebo jinému zaměstnanci soudu. Charakterem činnosti soudního exekutora se zabýval i Ústavní soud ČR ve shora citovaném ústavním nálezu. Vycházel z toho, že stát exekučním řádem přenesl na exekutory část svých mocenských pravomocí a současně stanovil, že exekutor vykonává tuto činnost nezávisle a nestranně (§ 2 exekučního řádu). Činnost exekutora je neslučitelná s jinou výdělečnou činností a s ohledem na ust. § 30 exekučního řádu lze provedení požadovaných úkonů v rámci exekuce odmítnout jen z velmi omezených důvodů. Podle § 3 exekučního řádu exekutor vykonává exekuční a další činnost za úplatu. Ústavní soud ČR též dospěl při výkladu exekučního řádu k závěru, že ustanovení exekučního řádu, která upravují náhrady nákladů exekuce, musí být aplikována na interpretována s ohledem na specifické postavení exekutora v řízení o exekucích a nezbytnost zachování a šetření jeho nezávislosti.

Z citovaných ustanovení exekučního řádu, která zakládají specifické postavení soudního exekutora při výkonu exekuční činnosti, kdy stát exekučním řádem přenesl na exekutory část svých mocenských pravomocí, lze dovodit, že náklady, které soudnímu exekutorovi při této činnosti vznikly, lze považovat za náklady státu tak, jak je má na mysli ust. § 337 c) odst. 1 písm. a) o.s.ř., podle kterého se v první skupině z rozdělované podstaty uspokojí pohledávky nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti s prováděním dražby, nové dražby nebo další dražby.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud odvolání soudního exekutora, kterého odvolací soud považuje za účastníka rozvrhového řízení, vyhověl a v souladu s ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že rozhodl o uspokojení pohledávky soudního exekutora z rozdělované podstaty, když tuto pohledávku zařadil do první skupiny (§ 337 c) odst. 1 písm. a) o.s.ř.). Ve třetí skupině (§ 337 c) odst. 1 písm. c) o.s.ř.) se uspokojují pohledávky v pořadí dle ust. § 337 c) odst. 5 o.s.ř., a to tak, že nejprve se uspokojuje pohledávka věřitele OSSZ Plzeň – město ve výši 5.911,50 Kč, která je zajištěna zástavním právem ze dne 3.7.1998 a na druhém místě pak pohledávka oprávněného na její částečnou úhradu zajištěná zástavním právem dne 19.6.2002. Tím je rozdělovaná podstata zcela vyčerpána.

Přiznané částky po právní moci tohoto usnesení vyplátí soudní exekutor.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je přípustné odvolání, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé zásadní význam. Dovolání se podává do 2 měsíců od doručení usnesení odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu Plzeň – město.

V Plzni dne 16. února 2006

Za správnost: Eva Šimáková

JUDr. Lubomír Fiala
předseda senátu, v.r.